

The Abraham & Millie Arbesfeld
Kollel & Midreshet
Yom Rishon

Sunday Morning Learning Programs for Men & Women

W W W.KOLLELYOMRISHON.ORG
W W W.MIDRESHETYOMRISHON.ORG

**Covenants, Kings,
and Boundaries
Breached**

*This week's shiurim are dedicated by
Bella Hochberg
l'ilui Nishmat her husband,
Mordechai Yitzchak ben Shmuel v'Fayge Peshe,
whose Yahrzeit is the 15th of Sivan*

Mrs. Yael Leibowitz
May 18, 2014 • יח' אייר תשע"ד

ה וּבָא הַמֶּלֶךְ דָּוִד, עַד-בַּחוּרִים; וַהֲגֵה מִשָּׁם אִישׁ יוֹצֵא מִמִּשְׁפַּחַת בֵּית-שָׁאוּל, וְשָׁמוּ שְׁמַעִי בֶן-גֵּרָא, יֹצֵא יָצֹא, וּמִקָּלָל. ו. וַיִּסְקַל בְּאֲבָנִים אֶת-דָּוִד, וְאֶת-כָּל-עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ דָּוִד; וְכָל-הָעָם, וְכָל-הַגִּבּוֹרִים, מִיָּמִינוֹ, וּמִשְׁמָאלוֹ. ז. וְכֹה-אָמַר שְׁמַעִי, בְּקָלְלוֹ; צָא צֵא אִישׁ הַדְּמִים, וְאִישׁ הַבְּלִיעַל. ח. הָשִׁיב עָלֶיךָ יְהוָה פֶּלַח דָּמֵי בֵּית-שָׁאוּל, אֲשֶׁר מָלְכָתָ תַּחְתּוֹ, וַיִּתֵּן יְהוָה אֶת-הַמְּלוּכָה, בְּיַד אַבְשָׁלוֹם בֶּנְךָ; וַהֲנִיךָ, בְּרַעְתְּךָ, כִּי אִישׁ דָּמִים, אָתָּה

5 And when king David came to Bahurim, behold, there came out thence a man of the family of the house of Saul, whose name was Shimei, the son of Gera; he came out, and kept on cursing as he came. 6 And he cast stones at David, and at all the servants of king David; and all the people and all the mighty men were on his right hand and on his left. 7 And thus said Shimei when he cursed: 'Begone, begone, thou man of blood, and base fellow;

א וַיִּסָּף, אָף-ה', לַחֲרוֹת, בְּיִשְׂרָאֵל; וַיִּסֹּת אֶת-דָּוִד בָּהֶם לֵאמֹר, לֹךְ מִנָּה אֶת-יִשְׂרָאֵל וְאֶת-יְהוּדָה. ב. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל-יֹאבָב שַׂר-הַחֵיל אֲשֶׁר-אִתּוֹ, שׁוּט-נָא בְּכָל-שְׂכֵטֵי יִשְׂרָאֵל מִדָּן וְעַד-בָּאָר שָׁבַע, וּפְקֻדוֹ, אֶת-הָעָם; וַיִּדְעֻתִי, אֵת מִסְפַּר הָעָם. ס. ג. וַיֹּאמֶר יֹאבָב אֶל-הַמֶּלֶךְ, וַיִּסָּף יְהוָה אֶלְהֵיךָ אֶל-הָעָם כֹּהֶם וְכֹהֶם מֵאָה פְעָמִים, וְעֵינֵי אֲדֹנִי-הַמֶּלֶךְ, רְאוּת; וְאֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ, לָמָּה חָפֵץ בְּדָבָר הַזֶּה. ד. וַיַּחֲזֹק דָּבָר-הַמֶּלֶךְ אֶל-יֹאבָב, וְעַל שָׂרֵי הַחֵיל; וַיֹּצֵא יֹאבָב וְשָׂרֵי הַחֵיל, לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, לִפְקֹד אֶת-הָעָם, אֶת-יִשְׂרָאֵל. ה. וַיַּעֲבְרוּ, אֶת-הַיַּרְדֵּן; וַיַּחֲנוּ בְּעָרוֹעַר, יָמִין הָעִיר אֲשֶׁר בְּתוֹךְ-הַנַּחֲל הַגָּד--וְאֶל-יַעֲזָר. ו. וַיָּבֹאוּ, הַגִּלְעָדִי, וְאֶל-אֶרֶץ תַּחֲתִים, חֲדָשִׁי; וַיָּבֹאוּ דָנָה יַעֲזָר, וְסָבִיב אֶל-צִידוֹן. ז. וַיָּבֹאוּ, מִבְּצֹר-צֹר, וְכָל-עַרְי הַחֲוִי, וְהַכְּנַעֲנִי; וַיֹּצֵאוּ אֶל-נֶגֶב יְהוּדָה, בָּאָר שָׁבַע. ח. וַיֵּשְׁטוּ, בְּכָל-הָאֶרֶץ; וַיָּבֹאוּ מִקְצֵה תְּשֻׁעָה חֲדָשִׁים, וְעֹשְׁרִים יוֹם--וַיְרוּשָׁלַם. ט. וַיִּתֵּן יֹאבָב אֶת-מִסְפַּר מִפְּקֹד-הָעָם, אֶל-הַמֶּלֶךְ; וַתְּהִי יִשְׂרָאֵל שְׁמֹנֶה מֵאוֹת אֶלֶף אִישׁ-חֵיל, שְׁלֹף חֶרֶב, וְאִישׁ יְהוּדָה, חֲמֵשׁ-מֵאוֹת אֶלֶף אִישׁ. י. וַיָּךְ לֵב-דָּוִד אֹתוֹ, אַחֲרֵי-כֵן סָפַר אֶת-הָעָם;

וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל-יְהוָה, חֲטָאתִי מְאֹד אֲשֶׁר עָשִׂיתִי, וְעַתָּה יְהוָה הַעֲבֹר-נָא אֶת-עֶוְנוֹן עַבְדְּךָ, כִּי נִסְפַּלְתִּי מְאֹד. יא. וַיָּקָם דָּוִד, בַּבֹּקֶר;

וַיְדַבֵּר-יְהוָה, הִזָּה אֶל-גֹּד הַנָּבִיא, חֲזֹה דָוִד, לֵאמֹר. יב. הֲלוֹךְ וְדַבַּרְתָּ אֶל-דָּוִד, כֹּה אָמַר יְהוָה--שְׁלֹשׁ, אֲנֹכִי נוֹטֵל עָלֶיךָ: בַּחֹר-לֶךְ אַחַת-מֵהֶם, וְאֶעֱשֶׂה-לָּךְ. יג. וַיָּבֹא-גֹד אֶל-דָּוִד, וַיִּגְדֵּל; וַיֹּאמֶר לוֹ הַתְּבֹא לֶךְ שְׁבַע שָׁנִים רָעָב בְּאֶרֶץךָ אִם-שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים נִסָּף לִפְנֵי-צָרֶיךָ וְהוּא רֹדְפְךָ, וְאִם-הָיִיתָ שְׁלֹשֶׁת יָמִים דָּבָר בְּאֶרֶץךָ--עַתָּה דַע וְרָאָה, מָה-אֲשִׁיב שְׁלָחִי דָבָר. יד. וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל-גֹּד, צֹר-לִי מְאֹד; נִפְלָה-נָא כִיד-יְהוָה כִּי-רַבִּים רַחֲמָיו, וּכְיֹד-אָדָם אֶל-אִפְלָה. טו. וַיִּתֵּן יְהוָה דָּבָר בְּיִשְׂרָאֵל, מִהַבֹּקֶר וְעַד-עֶת מוֹעֵד; וַיָּמָת מִן-הָעָם, מִדָּן וְעַד-בָּאָר שָׁבַע, שְׁבַע עָלֶיךָ, אִישׁ. טז. וַיִּשְׁלַח יְדוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת-יְרוּשָׁלַם, לְשַׁחֲתָהּ, וַיִּנָּחֶם יְהוָה אֶל-הָרָעָה, וַיֹּאמֶר לַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁחִית בָּעָם רַב עַתָּה הֵרָף יָדְךָ; וּמִלֵּאף יְהוָה הִזָּה, עִם-גֶּרֶן הָאוֹרֶנָה (הָאֲרוֹנָה) הַיָּבֵסִי. ס. יז. וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל-יְהוָה בְּרָאתוֹ אֶת-הַמֶּלֶךְ אֶת-הַמֶּלֶךְ בָּעָם, וַיֹּאמֶר הִנֵּה אֲנֹכִי חֲטָאתִי וְאֲנֹכִי הָעֲוִיתִי, וְאֵלֶּה הַצֵּאן, מָה עָשׂוֹ: תְּהִי נָא יָדְךָ בִּי, וּבְבֵית אָבִי יַח וַיָּבֹא-גֹד אֶל-דָּוִד, בַּיּוֹם הַהוּא; וַיֹּאמֶר לוֹ, עֲלֵה הָקֵם לָךְ מִזֶּבֶחַ, בְּגֶרֶן, אֲרֹנִיָה (אֲרוֹנָה) הַיָּבֵסִי. יט. וַיַּעַל דָּוִד כְּדָבָר-גֹּד, כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה. כ. וַיִּשְׁקֹף אֲרוֹנָה, וַיֵּרָא אֶת-הַמֶּלֶךְ וְאֶת-עַבְדָּיו, עֹבְרִים, עָלָיו; וַיֹּצֵא אֲרוֹנָה, וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לַמֶּלֶךְ אֶפְרוֹי אֶרֶצָה. כא. וַיֹּאמֶר אֲרוֹנָה, מִדּוּעַ בָּא אֲדֹנִי-הַמֶּלֶךְ אֶל-עַבְדִּי; וַיֹּאמֶר דָּוִד לִקְנוֹת מַעֲמָךְ אֶת-הַגֶּרֶן, לְבָנוֹת מִזְבֵּחַ לָהּ, וְתַעֲצֹר הַמִּגְפָּה, מֵעַל הָעָם. כב. וַיֹּאמֶר אֲרוֹנָה אֶל-דָּוִד, יָקַח וַיַּעַל אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב בְּעֵינָיו; רָאָה הַבֹּקֶר לַעֲלֹה, וְהַמָּרְגִים וְכָלִי הַבֹּקֶר לַעֲצִים. כג. הִפֵּל, נָתַן אֲרוֹנָה הַמֶּלֶךְ--לַמֶּלֶךְ; ס. וַיֹּאמֶר אֲרוֹנָה אֶל-הַמֶּלֶךְ, יְהוָה אֶלְהֵיךָ יִרְצֶךָ. כד. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל-אֲרוֹנָה, לֹא כִי-קָנֹו אֶקְנֶה מֵאוֹתָךְ בְּמַחֲוֶה, וְלֹא אֶעֱלֶה לָהּ אֶלְהֵי,

עלות חנם; ויִקַּן דָּוִד אֶת-הַגִּרְנָן וְאֶת-הַבָּקָר, בְּכֶסֶף שְׂקָלִים חֲמִשִּׁים. כֹּה וַיִּבֶן שָׁם דָּוִד מִזְבֵּחַ לַה', וַיַּעַל עֹלוֹת וּשְׁלָמִים; וַיַּעֲתֶר יְהוָה לְאַרְצָא, וַתַּעֲזֹר הַמַּגִּפָּה מֵעַל יִשְׂרָאֵל. ש

1 And again the anger of the LORD was kindled against Israel, and He moved David against them, saying: 'Go, number Israel and Judah.' 2 And the king said to Joab the captain of the host that was with him: 'Go now to and fro through all the tribes of Israel, from Dan even to Beer-sheba, and number ye the people, that I may know the sum of the people.' S 3 And Joab said unto the king: 'Now the LORD thy God add unto the people, how many soever they may be, a hundredfold, and may the eyes of my lord the king see it; but why doth my lord the king delight in this thing?' 4 Notwithstanding the king's word prevailed against Joab, and against the captains of the host. And Joab and the captains of the host went out from the presence of the king, to number the people of Israel. 5 And they passed over the Jordan, and pitched in Aroer, on the right side of the city that is in the middle of the valley of Gad, and unto Jazer; 6 then they came to Gilead, and to the land of Tahtim-hodshi; and they came to Dan-jaan, and round about to Zidon, 7 and came to the stronghold of Tyre, and to all the cities of the Hivites, and of the Canaanites; and they went out to the south of Judah, at Beer-sheba. 8 So when they had gone to and fro through all the land, they came to Jerusalem at the end of nine months and twenty days. 9 And Joab gave up the sum of the numbering of the people unto the king; and there were in Israel eight hundred thousand valiant men that drew the sword; and the men of Judah were five hundred thousand men. 10 And David's heart smote him after that he had numbered the people.

And David said unto the LORD: 'I have sinned greatly in what I have done; but now, O LORD, put away, I beseech Thee, the iniquity of Thy servant; for I have done very foolishly.' 11 And when David rose up in the morning, he word of the LORD came unto the prophet Gad, David's seer, saying: 12 'Go and speak unto David: Thus saith the LORD: I lay upon thee three things; choose thee one of them, that I may do it unto thee.' 13 So Gad came to David, and told him, and said unto him: 'Shall seven years of famine come unto thee in thy land? or wilt thou flee three months before thy foes while they pursue thee? or shall there be three days' pestilence in thy land? now advise thee, and consider what answer I shall return to Him that sent Me.' S 14 And David said unto Gad: 'I am in a great strait; let us fall now into the hand of the LORD; for His mercies are great; and let me not fall into the hand of man.' 15 So the LORD sent a pestilence upon Israel from the morning even to the time appointed; and there died of the people from Dan even to Beer-sheba seventy thousand men. 16 And when the angel stretched out his hand toward Jerusalem to destroy it, the LORD repented Him of the evil, and said to the angel that destroyed the people: 'It is enough; now stay thy hand.' And the angel of the LORD was by the threshing-floor of Araunah the Jebusite. S 17 And David spoke unto the LORD when he saw the angel that smote the people, and said: 'Lo, I have sinned, and I have done iniquitously; but these sheep, what have they done? let Thy hand, I pray Thee, be against me, and against my father's house.' 18 And Gad came that day to David, and said unto him: 'Go up, rear an altar unto the LORD in the threshing-floor of Araunah the Jebusite.' 19 And David went up according to the saying of Gad, as the LORD commanded. 20 And Araunah looked forth, and saw the king and his servants coming on toward him; and Araunah went out, and bowed down before the king with his face to the ground. 21 And Araunah said: 'Wherefore is my lord the king come to his servant?' And David said: 'To buy the threshing-floor of thee, to build an altar unto the LORD, that the plague may be stayed from the people.' 22 And Araunah said unto David: 'Let my lord the king take and offer up what seemeth good unto him; behold the oxen for the burnt-offering, and the threshing-instruments and the furniture of the oxen for the wood.' 23 All this did Araunah the king give unto the king. S And Araunah said unto the king: 'The LORD thy God

accept thee.' 24 And the king said unto Araunah: 'Nay; but I will verily buy it of thee at a price; neither will I offer burnt-offerings unto the LORD my God which cost me nothing.' So David bought the threshing-floor and the oxen for fifty shekels of silver. 25 And David built there an altar unto the LORD, and offered burnt-offerings and peace-offerings. So the LORD was entreated for the land, and the plague was stayed from Israel.

(3) ויקרא פרק כו

יד ואם-לא תשמעו, לי; ולא תעשו, את כל-המצוות האלה. טו ואם-בחקתי תמאסו, ואם את-משפטי תגעל נפשכם, לבלתי עשות את-כל-מצותי, להפרכם את-בריתי. טז אף-אני אעשה-זאת לכם, והפקדתי עליכם כהלה את-השחפת ואת-הקדחת, מכלות עינים, ומדיבת נפש; וזרעתם לריק זרעכם, ואכלהו איביכם....

כד והלכתי אף-אני עמכם, בקרי; והפיתי אתכם גם-אני, שבע על-חטאתיכם. כה והבאתי עליכם חרב, נקמת נקם-ברית, ונאספתם, אל-עריכם; ושלחתי דבר בתוככם, ונתתם ביד-אויב. כו בשברי לכם, מטה-לחם, ואפו עשר נשים לחמכם בתנור אחד, והשיבו לחמכם במשקל; ואכלתם, ולא תשבעו. לו והנשאים בכם--והבאתי מרד בלבכם, בארצת איביהם; ודרך אתם, קול עלה נדף, ונסו מנסת-חרב ונפלו, ואין דרך. לז וכשלו איש-באחיו כמפני-חרב, ודרך אין; ולא-תהיה לכם תקומה, לפני איביכם. לח ואבדתם, בגוים; ואכלה אתכם, ארץ איביכם. לט והנשאים בכם, ימקו בעונם, בארצת, איביכם; ואף בעונת אבתם, אתם ימקו.

14 But if ye will not hearken unto Me, and will not do all these commandments; 15 and if ye shall reject My statutes, and if your soul abhor Mine ordinances, so that ye will not do all My commandments, but break My covenant; 16 I also will do this unto you: I will appoint terror over you, even consumption and fever, that shall make the eyes to fail, and the soul to languish; and ye shall sow your seed in vain, for your enemies shall eat it.

24 then will I also walk contrary unto you; and I will smite you, even I, seven times for your sins. 25 And I will bring a sword upon you, that shall execute the vengeance of the covenant; and ye shall be gathered together within your cities; and I will send the pestilence among you; and ye shall be delivered into the hand of the enemy. 26 When I break your staff of bread, ten women shall bake your bread in one oven, and they shall deliver your bread again by weight; and ye shall eat, and not be satisfied

36 And as for them that are left of you, I will send a faintness into their heart in the lands of their enemies; and the sound of a driven leaf shall chase them; and they shall flee, as one fleeth from the sword; and they shall fall when none pursueth. 37 And they shall stumble one upon another, as it were before the sword, when none pursueth; and ye shall have no power to stand before your enemies. 38 And ye shall perish among the nations, and the land of your enemies shall eat you up.

(4) בראשית פרק א

א בראשית, ברא אלהים, את השמים, ואת הארץ. ב והארץ, היתה תהו ובהו, וחשך, על-פני תהום; ורוח אלהים, מרחפת על-פני המים. ג ויאמר אלהים, יהי אור; ויהי-אור. ד וירא אלהים את-האור, כי-טוב; ויבדל אלהים, בין האור ובין החשך. ה ויקרא אלהים לאור יום, ולחשך קרא לילה; ויהי-ערב ויהי-בקר, יום אחד. פ

ו ויאמר אלהים, יהי רקיע בתוך המים, ויהי מבדיל, בין מים למים. ז ויעש אלהים, את-הרקיע, ויבדל בין

המים אשר מתחת לרקיע, ובין המים אשר מעל לרקיע; ויהי-כן. ח ויקרא אלהים לרקיע, שמים; ויהי-ערב ויהי-בקר, יום שני. פ

ט ויאמר אלהים, יקוו המים מתחת השמים אל-מקום אחד, ותראה, היבשה; ויהי-כן. י ויקרא אלהים ליבשה ארץ, ולמקוה המים קרא ימים; וירא אלהים, כי-טוב. יא ויאמר אלהים, תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע, עץ פרי עשה פרי למינו, אשר זרעו-בו על-הארץ; ויהי-כן. יב ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע, למינהו, ועץ עשה-פרי אשר זרעו-בו, למינהו; וירא אלהים, כי-טוב. יג ויהי-ערב ויהי-בקר, יום שלישי. פ

יד ויאמר אלהים, יהי מארת ברקיע השמים, להבדיל, בין היום ובין הלילה; והיו לאתת ולמועדים, ולתמים ושנים. טו והיו למאורת ברקיע השמים, להאיר על-הארץ; ויהי-כן. טז ויעש אלהים, את-שני המארת הגדלים: את-המאור הגדל, לממשלת היום, ואת-המאור הקטן לממשלת הלילה, ואת הכוכבים. יז ויתן אתם אלהים, ברקיע השמים, להאיר, על-הארץ. יח ולמשל, ביום ובלילה, ולהבדיל, בין האור ובין החשך; וירא אלהים, כי-טוב

1 In the beginning God created the heaven and the earth. 2 Now the earth was unformed and void, and darkness was upon the face of the deep; and the spirit of God hovered over the face of the waters. 3 And God said: 'Let there be light.' And there was light. 4 And God saw the light, that it was good; and God divided the light from the darkness. 5 And God called the light Day, and the darkness He called Night. And there was evening and there was morning, one day. 6 And God said: 'Let there be a firmament in the midst of the waters, and let it divide the waters from the waters.' 7 And God made the firmament, and divided the waters which were under the firmament from the waters which were above the firmament; and it was so. 8 And God called the firmament Heaven. And there was evening and there was morning, a second day. 9 And God said: 'Let the waters under the heaven be gathered together unto one place, and let the dry land appear.' And it was so. 10 And God called the dry land Earth, and the gathering together of the waters called He Seas; and God saw that it was good. 11 And God said: 'Let the earth put forth grass, herb yielding seed, and fruit-tree bearing fruit after its kind, wherein is the seed thereof, upon the earth.' And it was so. 12 And the earth brought forth grass, herb yielding seed after its kind, and tree bearing fruit, wherein is the seed thereof, after its kind; and God saw that it was good. 13 And there was evening and there was morning, a third day. 14 And God said: 'Let there be lights in the firmament of the heaven to divide the day from the night; and let them be for signs, and for seasons, and for days and years; 15 and let them be for lights in the firmament of the heaven to give light upon the earth.' And it was so. 16 And God made the two great lights: the greater light to rule the day, and the lesser light to rule the night; and the stars. 17 And God set them in the firmament of the heaven to give light upon the earth, 18 and to rule over the day and over the night, and to divide the light from the darkness; and God saw that it was good. 19 And there was evening and there was morning, a fourth day.

(5) בראשית פרק ג

ויאמר יה' אלהים, הן האדם ה'ה כאחד ממנו, לדעת, טוב ורע; ועתה פן-ישלח ידו, ולקח גם מעץ החיים, ואכל, וחי לעלם. כג וישלחהו יה' אלהים, מגן-עדרן--לעבר, את-האדמה, אשר לקח, משם. כד ויגרש, את-האדם; וישפן מקדם לגן-עדרן את-הכרבים, ואת להט החרב המתהפכת, לשמר, את-דרך עץ החיים

22 And the LORD God said: 'Behold, the man is become as one of us, to know good and evil; and now, lest he put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat, and live for ever.' 23 Therefore the LORD God sent him forth from the garden of Eden, to till the ground from whence he was taken. 24 So He drove out the man; and He placed at the east of the garden

of Eden the cherubim, and the flaming sword which turned every way, to keep the way to the tree of life.

(6) שמואל א פרק ח

א ויהי, כאשר זקן שמואל; וישם את-בניו שפטים, לישראל. ב ויהי שם-בנו הבכור יואל, ושם משנהו אביה-שפטים, בבאר שבע. ג ולא-הלכו בניו בדרך, וישו אחרי הבצע; ויקחו-שחד--ויטו, משפט. ד ויתקבצו, כל זקני ישראל; ויבאו אל-שמואל, הרמתה. ה ויאמרו אליו, הנה אתה זקנת, ובניך, לא הלכו בדרךך; עתה, שימה-לנו מלך לשפוטנו--ככל-הגוים. ווירע הדבר, בעיני שמואל, כאשר אמרו, תנה-לנו מלך לשפוטנו; ויתפלל שמואל, אל-יה'

1 And it came to pass, when Samuel was old, that he made his sons judges over Israel. 2 Now the name of his first-born was Joel; and the name of his second, Abijah; they were judges in Beer-sheba. 3 And his sons walked not in his ways, but turned aside after lucre, and took bribes, and perverted justice.

Then all the elders of Israel gathered themselves together, and came to Samuel unto Ramah. 5 And they said unto him: 'Behold, thou art old, and thy sons walk not in thy ways; now make us a king to judge us like all the nations.' 6 But the thing displeased Samuel, when they said: 'Give us a king to judge us.' And Samuel prayed unto the LORD.

(7) דברים פרק ז

ו כי עם קדוש אתה, לה' אלהיך: בך בחר יה' אלהיך, להיות לו לעם סגלה, מפל העמים, אשר על-פני האדמה. ז לא מרבכם מפל-העמים, חשק יה' בכם--ויבחר בכם: כי-אתם המעט, מפל-העמים. ח כי מאהבת יה' אתכם, ומשמרו את-השבעה אשר נשבע לאבותיכם, הוציא יה' אתכם, ביד חזקה; ויפדך מבית עבדים, מיד פרעה מלך-מצרים. ט וידעת, כי-יה' אלהיך הוא האלהים: האל, הנאמן--שמר הבטחה וחסד לאהביו ולשמרי מצותו, לאלף דור. י ומשלם לשנאיו אל-פניו, להאבידו: לא יאחר לשנאו, אל-פניו ישלם-לו. יא ושמרת את-המצוה ואת-החקים ואת-המשפטים, אשר אנכי מצוך היום--לעשותם

6 For thou art a holy people unto the LORD thy God: the LORD thy God hath chosen thee to be His own treasure, out of all peoples that are upon the face of the earth. 7 The LORD did not set His love upon you, nor choose you, because ye were more in number than any people--for ye were the fewest of all peoples-- 8 but because the LORD loved you, and because He would keep the oath which He swore unto your fathers, hath the LORD brought you out with a mighty hand, and redeemed you out of the house of bondage, from the hand of Pharaoh king of Egypt. 9 Know therefore that the LORD thy God, He is God; the faithful God, who keepeth covenant and mercy with them that love Him and keep His commandments to a thousand generations; 10 and repayeth them that hate Him to their face, to destroy them; He will not be slack to him that hateth Him, He will repay him to his face. 11 Thou shalt therefore keep the commandment, and the statutes, and the ordinances, which I command thee this day, to do them.

(8 שמות פרק יט)

א בחדש השלישי, לצאת בני-ישראל, מארץ מצרים--ביום הזה, באו מדבר סיני. ב ויסעו מרפידים, ויבאו מדבר סיני, ויחנו, במדבר; ויחן-שם ישראל, נגד ההר. גומשה עליה, אל-האלהים; ויקרא אליו יה', מן-ההר לאמר, כה תאמר לבית יעקב, ותגיד לבני ישראל. ד אתם ראיתם, אשר עשיתי למצרים; ואשא אתכם על-פנפי נשרים, ואבא אתכם אלי. ה ועתה, אם-שמעו תשמעו בקלי, ושמרתם, את-בריתי--והייתם לי סגלה מכל-העמים, כי-לי כל-הארץ. ו ואתם תהיו-לי ממלכת כהנים, וגוי קדוש: אלה, הדברים, אשר תדבר, אל-בני ישראל. ז ויבא משה, ויקרא לזקני העם; וישם לפניהם, את כל-הדברים האלה, אשר צוהו, יה'. ח ויענו כל-העם יחדו ויאמרו, כל אשר-דבר יה' נעשה; וישב משה את-דברי העם, אל-יה'.

1 In the third month after the children of Israel were gone forth out of the land of Egypt, the same day came they into the wilderness of Sinai. 2 And when they were departed from Rephidim, and were come to the wilderness of Sinai, they encamped in the wilderness; and there Israel encamped before the mount. 3 And Moses went up unto God, and the LORD called unto him out of the mountain, saying: 'Thus shalt thou say to the house of Jacob, and tell the children of Israel: 4 Ye have seen what I did unto the Egyptians, and how I bore you on eagles' wings, and brought you unto Myself. 5 Now therefore, if ye will hearken unto My voice indeed, and keep My covenant, then ye shall be Mine own treasure from among all peoples; for all the earth is Mine; 6 and ye shall be unto Me a kingdom of priests, and a holy nation. These are the words which thou shalt speak unto the children of Israel.' 7 And Moses came and called for the elders of the people, and set before them all these words which the LORD commanded him. 8 And all the people answered together, and said: 'All that the LORD hath spoken we will do.' And Moses reported the words of the people unto the LORD.

(8b שמות פרק טו)

יח יה' ימלך, לעלם ועד. יט כי
כא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו, בים, וישב יה' עליהם,
את-מי הים; ובני ישראל הלכו ביבשה, בתוך הים

18 And the king of Egypt called for the midwives, and said unto them: 'Why have ye done this thing, and have saved the men-children alive?' 19 And the midwives said unto Pharaoh: 'Because the Hebrew women are not as the Egyptian women; for they are lively, and are delivered ere the midwife come unto them

(9 שופטים פרק ח)

כב ויאמרו איש-ישראל, אל-גדעון, משל-בנו גם-אתה, גם-בנך גם-בן-בנך: כי הושעתנו, מיד מדין

22 Then the men of Israel said unto Gideon: 'Rule thou over us, both thou, and thy son, and thy son's son also; for thou hast saved us out of the hand of Midian.' 23 And Gideon said unto them: 'I will not rule over you, neither shall my son rule over you; the LORD shall rule over you.'

(10) דברים פרק יח

יז ויאמר יה' אלי: היטיבו, אשר דברו. יח נביא אקים להם מקרב אחיהם, כמוך; ונתתי דברי, בפיו, ודבר אליהם, את כל-אשר אצוונו. יט והיה, האיש אשר לא-ישמע אל-דברי, אשר ידבר, בשמי--אנכי, אדרש מעמו

15 A prophet will the LORD thy God raise up unto thee, from the midst of thee, of thy brethren, like unto me; unto him ye shall hearken; 16 according to all that thou didst desire of the LORD thy God in Horeb in the day of the assembly, saying: 'Let me not hear again the voice of the LORD my God, neither let me see this great fire any more, that I die not.' 17 And the LORD said unto me: 'They have well said that which they have spoken. 18 I will raise them up a prophet from among their brethren, like unto thee; and I will put My words in his mouth, and he shall speak unto them all that I shall command him.

(11) שמואל ב פרק ו

א ויסף עוד דוד את-כל-בחור בישראל, שלשים אלף. ב ויקם וילך דוד, וכל-העם אשר אתו, מבצלי, יהודה--להעלות משם, את ארון האלהים, אשר-נקרא שם שם יה' צבאות ישב הכרבים, עליו. ג וירכבו את-ארון האלהים, אל-עגלה חדשה, וישאהו, מבית אבינדב אשר בגבעה; וצא ואחיו, בני אבינדב, נהגים, את-העגלה חדשה. ד וישאהו, מבית אבינדב אשר בגבעה, עם, ארון האלהים; ואחיו, הלך לפני הארון. ה ודוד וכל-בית ישראל, משחקים לפני יה', בכל, עצי ברושים; ובכנרות ובנבלים ובתפים, ובמנענעים וכצלצלים. ו ויבאו, עד-גן נכון; וישלח עזה אל-ארון האלהים, ויאחז בו--כי שמטו, הבקר. ז ויחר-אף יה' בעזה, ויפהו שם האלהים על-השל; וימת שם, עם ארון האלהים. ח ויחר לדוד, על אשר פרץ יה' פרץ בעזה; ויקרא למקום ההוא, פרץ עזה, עד, היום הזה. ט וירא דוד את-יה', ביום ההוא; ויאמר, איך יבוא אלי ארון יה'. י ולא-אבה דוד, להסיר אליו את-ארון יה'--על-עיר דוד; ויטהו דוד, בית עבד-אדם הגתי. יא וישב ארון יה' בית עבד אדם, הגתי--שלשה חדשים; ויברך יה' את-עבד אדם, ואת-כל-ביתו. יב ויגד, למלך דוד לאמר, ברך יה' את-בית עבד אדם ואת-כל-אשר-לו, בעבור, ארון האלהים; וילך דוד, ויעל את-ארון האלהים מבית עבד אדם עיר דוד--בשמחה. יג ויהי, כי צעדו נשאי ארון-יה'--ששה צעדים: ויזבח שור, ומריא. יד ודוד מכרך בכול-עז, לפני יה'; ודוד, חגור אפוד בד. טו ודוד וכל-בית ישראל, מעלים את-ארון יה', בתרועה, ובקול שופר. טז והיה ארון יה', בא עיר דוד; ומיכל בת-שאול נשקפה בעד החלון, ותרא את-המלך דוד מפז ומכרך לפני יה', ותבז לו, בלבה. יז ויבאו את-ארון יה', ויצגו אתו במקומו, בתוך האהל, אשר נטה-לו דוד; ויעל דוד עלות לפני יה', ושלמים. יח ויכל דוד, מהעלות העולה והשלמים; ויברך את-העם, בשם יה' צבאות. יט ויחלק לכל-העם לכל-המון ישראל, למאיש ועד-אשה, לאיש חלת לחם אחת, ואשפר אחד ואשישה אחת; וילך כל-העם, איש לביתו. כ וישב דוד, לברך את-ביתו; ס ותצא מיכל בת-שאול, לקראת דוד, ותאמר מה-נכבד היום מלך ישראל אשר נגלה היום לעיני אמהות עבדיו, כהגלות נגלות אחד הרקים. כא ויאמר דוד, אל-מיכל, לפני יה' אשר בחר-בי מאביך ומכל-ביתו, לצות אתי נגיד על-עם יה' על-ישראל; ושחקתי, לפני יה'. כב ונקלתי עוד מזאת, והייתי שפל בעיני; ועם-האמהות אשר אמרת, עםם אפבדה. כג ולמיכל, בת-שאול, לא-היה לה, ילד--עד, יום מותה.

1 And David again gathered together all the chosen men of Israel, thirty thousand. 2 And David arose, and went with all the people that were with him,

from Baale-judah, to bring up from thence the ark of God, whereupon is called the Name, even the name of the LORD of hosts that sitteth upon the cherubim. 3 And they set the ark of God upon a new cart, and brought it out of the house of Abinadab that was in the hill; and Uzzah and Ahio, the sons of Abinadab, drove the new cart. 4 And they brought it out of the house of Abinadab, which was in the hill, with the ark of God, and Ahio went before the ark. 5 And David and all the house of Israel played before the LORD with all manner of instruments made of cypress-wood, and with harps, and with psalteries, and with timbrels, and with sistra, and with cymbals. 6 And when they came to the threshing-floor of Nacon, Uzzah put forth his hand to the ark of God, and took hold of it; for the oxen stumbled. 7 And the anger of the LORD was kindled against Uzzah; and God smote him there for his error; and there he died by the ark of God. 8 And David was displeased, because the LORD had broken forth upon Uzzah; and that place was called Perez-uzzah, unto this day. 9 And David was afraid of the LORD that day; and he said: 'How shall the ark of the LORD come unto me?' 10 So David would not remove the ark of the LORD unto him into the city of David; but David carried it aside into the house of Obed-edom the Gittite. 11 And the ark of the LORD remained in the house of Obed-edom the Gittite three months; and the LORD blessed Obed-edom, and all his house. 12 And it was told king David, saying: 'The LORD hath blessed the house of Obed-edom, and all that pertaineth unto him, because of the ark of God.' And David went and brought up the ark of God from the house of Obed-edom into the city of David with joy. 13 And it was so, that when they that bore the ark of the LORD had gone six paces, he sacrificed an ox and a fatling. 14 And David danced before the LORD with all his might; and David was girded with a linen ephod. 15 So David and all the house of Israel brought up the ark of the LORD with shouting, and with the sound of the horn. 16 And it was so, as the ark of the LORD came into the city of David, that Michal the daughter of Saul looked out at the window, and saw king David leaping and dancing before the LORD; and she despised him in her heart. 17 And they brought in the ark of the LORD, and set it in its place, in the midst of the tent that David had pitched for it; and David offered burnt-offerings and peace-offerings before the LORD. 18 And when David had made an end of offering the burnt-offering and the peace-offerings, he blessed the people in the name of the LORD of hosts. 19 And he dealt among all the people, even among the whole multitude of Israel, both to men and women, to every one a cake of bread, and a cake made in a pan, and a sweet cake. So all the people departed every one to his house. 20 Then David returned to bless his household. S And Michal the daughter of Saul came out to meet David, and said: 'How did the king of Israel get him honour to-day, who uncovered himself to-day in the eyes of the handmaids of his servants, as one of the vain fellows shamelessly uncovereth himself!' 21 And David said unto Michal: 'Before the LORD, who chose me above thy father, and above all his house, to

appoint me prince over the people of the LORD, over Israel, before the LORD will I make merry. 22 And I will be yet more vile than thus, and will be base in mine own sight; and with the handmaids whom thou hast spoken of, with them will I get me honour.' 23 And Michal the daughter of Saul had no child unto the day of her death

(12) שמואל ב פרק יא

א ויהי לתשובת השנה לעת צאת המלכים, וישלח דוד את-יואב ואת-עבדיו עמו ואת-כל-ישראל וישחתו את-בני עמון, ויצרו, על-רבה; ודוד, יושב בירושלם. ב ביהי לעת הערב, ויקם דוד מעל משכבו ויתהלך על-גג בית-המלך, וירא אשה רחצת, מעל הגג; והאשה, טובת מראה מאד. ג וישלח דוד, ויךרש לאשה; ויאמר, הלא-זאת בת-שבע בת-אליעם--אשת, אוריה החתי. ד וישלח דוד מלאכים ויקחה, ויבוא אליה וישכב עמה, והיא מתקדשת, מטמאתה; ותשב, אל-ביתה. ה ותהר, האשה; ותשלח ותגד לדוד, ויאמר הרה אנכי. ו וישלח דוד, אל-יואב, שלח אלי, את-אוריה החתי; וישלח יואב את-אוריה, אל-דוד. ז ויבא אוריה, אליו; וישאל דוד, לשלום יואב ולשלום העם, ולשלום, המלחמה. ח ויאמר דוד לאוריה, רד לביתך ורחץ רגליך; ויצא אוריה מבית המלך, ותצא אחריו משאת המלך. ט וישכב אוריה, פתח בית המלך, את, כל-עבדי אדניו; ולא ירד, אל-ביתו. י ויגדו לדוד לאמר, לא-ירד אוריה אל-ביתו; ויאמר דוד אל-אוריה, הלא מדרך אתה בא--מדוע, לא-ירדת אל-ביתך. יא ויאמר אוריה אל-דוד, הארון וישראל ויהודה ישבים בספות ואדני יואב ועבדי אדני על-פני השדה חנים, ואני אבוא אל-ביתי לאכל ולשתות, ולשכב עם-אשתי; חיד וחי נפשך, אם-אעשה את-הדבר הזה. יב ויאמר דוד אל-אוריה, שב בזה גם-היום--ומחר אשלחך; וישב אוריה בירושלם ביום ההוא, וממחרת. יג ויקרא-לו דוד, ויאכל לפניו וישת--וישכרהו; ויצא בערב, לשכב במשכבו עם-עבדי אדניו, ואל-ביתו, לא ירד. יד ויהי בבקר, ויכתב דוד ספר אל-יואב; וישלח, ביד אוריה. טו ויכתב בספר, לאמר: הבו את-אוריה, אל-מול פני המלחמה החזקה, ושבתם מאחריו, ונכה ומת. ס טז ויהי, בשמור יואב אל-העיר; ויתן, את-אוריה, אל-המקום אשר ידע, כי אנשי-חיל שם. יז ויצאו אנשי העיר, וילחמו את-יואב, ויפל מן-העם, מעבדי דוד; וימת, גם אוריה החתי. יח וישלח, יואב; ויגד לדוד, את-כל-דברי המלחמה. יט ויצו את-המלאך, לאמר: ככלותך, את כל-דברי המלחמה--לדבר אל-המלך. כ ויהי, אם-תעלה חמת המלך, ואמר לך, מדוע נגשתם אל-העיר להלחם: הלא ידעתם, את אשר-ירו מעל החומה. כא מי-הכה את-אבימלך בן-ירבשת, הלא-אשה השליכה עליו פלח רכב מעל החומה וימת בתבץ, למה נגשתם, אל-החומה; ואמרת--גם עבדך אוריה החתי, מת. כב וילך, המלאך; ויבא ויגד לדוד, את כל-אשר שלחו יואב. כג ויאמר המלאך, אל-דוד, כי-גברו עלינו האנשים, ויצאו אלינו השדה; ונהיה עליהם, עד-פתח השער. כד ויראו המוראים אל-עבדיך מעל החומה, וימותו מעבדי המלך; וגם, עבדך אוריה החתי-מת. ס כה ויאמר דוד אל-המלאך, כה-תאמר אל-יואב אל-ירע בעיניך את-הדבר הזה--כי-כזה וכן, תאכל החרב; החזק מלחמתך אל-העיר והרסה, וחקקהו. כו ותשמע אשת אוריה, כי-מת אוריה אישה; ותספד, על-בעלה. כז ויעבר האבל, וישלח דוד ויאספה אל-ביתו ותהי-לו לאשה, ותלד לו, בן; וירע הדבר אשר-עשה דוד, בעיני יהוה. פ

1 And it came to pass, at the return of the year, at the time when kings go out to battle, that David sent Joab, and his servants with him, and all Israel; and they destroyed the children of Ammon, and besieged Rabbah. But David tarried at Jerusalem. S 2And it came to pass at eventide, that David arose from off his bed, and walked upon the roof of the king's house; and from the roof he saw a woman bathing; and the woman was very beautiful to look upon. 3 And David sent and

inquired after the woman. And one said: 'Is not this Bath-sheba, the daughter of Eliam, the wife of Uriah the Hittite?' 4 And David sent messengers, and took her; and she came in unto him, and he lay with her; for she was purified from her uncleanness; and she returned unto her house. 5 And the woman conceived; and she sent and told David, and said: 'I am with child.' 6 And David sent to Joab[, saying]: 'Send me Uriah the Hittite.' And Joab sent Uriah to David. 7 And when Uriah was come unto him, David asked of him how Joab did, and how the people fared, and how the war prospered. 8 And David said to Uriah: 'Go down to thy house, and wash thy feet.' And Uriah departed out of the king's house, and there followed him a mess of food from the king. 9 But Uriah slept at the door of the king's house with all the servants of his lord, and went not down to his house. 10 And when they had told David, saying: 'Uriah went not down unto his house', David said unto Uriah: 'Art thou not come from a journey? wherefore didst thou not go down unto thy house?' 11 And Uriah said unto David: 'The ark, and Israel, and Judah, abide in booths; and my lord Joab, and the servants of my lord, are encamped in the open field; shall I then go into my house, to eat and to drink, and to lie with my wife? as thou livest, and as thy soul liveth, I will not do this thing.' 12 And David said to Uriah: 'Tarry here to-day also, and to-morrow I will let thee depart.' So Uriah abode in Jerusalem that day, and the morrow. 13 And when David had called him, he did eat and drink before him; and he made him drunk; and at even he went out to lie on his bed with the servants of his lord, but went not down to his house. 14 And it came to pass in the morning, that David wrote a letter to Joab, and sent it by the hand of Uriah. 15 And he wrote in the letter, saying: 'Set ye Uriah in the forefront of the hottest battle, and retire ye from him, that he may be smitten, and die.' S 16 And it came to pass, when Joab kept watch upon the city, that he assigned Uriah unto the place where he knew that valiant men were. 17 And the men of the city went out, and fought with Joab; and there fell some of the people, even of the servants of David; and Uriah the Hittite died also. 18 Then Joab sent and told David all the things concerning the war; 19 and he charged the messenger, saying: 'When thou hast made an end of telling all the things concerning the war unto the king, 20 it shall be that, if the king's wrath arise, and he say unto thee: Wherefore went ye so nigh unto the city to fight? knew ye not that they would shoot from the wall? 21 who smote Abimelech the son of Jerubbesheth? did not a woman cast an upper millstone upon him from the wall, that he died at Thebez? why went ye so nigh the wall? then shalt thou say: Thy servant Uriah the Hittite is dead also.' 22 So the messenger went, and came and told David all that Joab had sent him for. 23 And the messenger said unto David: 'The men prevailed against us, and came out unto us into the field, and we were upon them even unto the entrance of the gate. 24 And the shooters shot at thy servants from off the wall; and some of the king's servants are dead, and thy servant Uriah the Hittite is dead also.' S 25 Then David said unto the messenger:

"Thus shalt thou say unto Joab: Let not this thing displease thee, for the sword devoureth in one manner or another; make thy battle more strong against the city, and overthrow it; and encourage thou him." 26 And when the wife of Uriah heard that Uriah her husband was dead, she made lamentation for her husband. 27 And when the mourning was past, David sent and took her home to his house, and she became his wife, and bore him a son. But the thing that David had done displeased the LORD.

(13) שמואל ב פרק יב

כח-אמר יה' אלהי ישראל, אנכי משחתיך למלך על-ישראל, ואנכי הצלתיך, מיד שאול. ח. ואתנה לך את-בית אדניך, ואת-נשי אדניך בחיקך, ואתנה לך, את-בית ישראל ויהודה; ואם-מעט--ואספה לך, כהנה וכהנה. ט. מדוע בזית את-דבר יה', לעשות הרע בעינו (בעיני), את אוריה החתי הכית בחרב, ואת-אשתו לקחת לך לאשה; ואתו הרגת, בחרב בני עמון. י. ועתה, לא-תסור חרב מביתך--עד-עולם: עקב, כי בזתני, ותקח את-אשת אוריה החתי, להיות לך לאשה. ס. יא כה אמר יה', הנני מקים עליך רעה מביתך, ולקחת את-נשיך לעיניך, ונתתי לרעיך; ושכב עם-נשיך, לעיני השמש הזאת. יב כי אתה, עשית בסתר; ואני, אעשה את-הדבר הזה, נגד כל-ישראל, ונגד השמש. ס. יג ויאמר דוד אל-נתן, חטאתי לה';

7 And Nathan said to David: 'Thou art the man. Thus saith the LORD, the God of Israel: I anointed thee king over Israel, and I delivered thee out of the hand of Saul; 8 and I gave thee thy master's house, and thy master's wives into thy bosom, and gave thee the house of Israel and of Judah; and if that were too little, then would I add unto thee so much more. 9 Wherefore hast thou despised the word of the LORD, to do that which is evil in My sight? Uriah the Hittite thou hast smitten with the sword, and his wife thou hast taken to be thy wife, and him thou hast slain with the sword of the children of Ammon. 10 Now therefore, the sword shall never depart from thy house; because thou hast despised Me, and hast taken the wife of Uriah the Hittite to be thy wife. S 11 Thus saith the LORD: Behold, I will raise up evil against thee out of thine own house, and I will take thy wives before thine eyes, and give them unto thy neighbour, and he shall lie with thy wives in the sight of this sun. 12 For thou didst it secretly; but I will do this thing before all Israel, and before the sun.

(14) שמואל ב פרק יג

א ויהי אחרי-כן, ולאבשלום בן-דוד אחות יפה--ושמה תמר; ויאבהה, אמנון בן-דוד. ב. ויצר לאמנון להתחלות, בעבור תמר אחת--כי בתולה, היא; ויפלא בעיני אמנון, לעשות לה מאומה. ג. ולאמנון רע, וישמו יונדב, בן-שמצה, אחי דוד; ויונדב, איש חכם מאד. ד. ויאמר לו, מדוע אתה ככה דל בן-המלך בפקר בפקר--הלוא, תגיד לי; ויאמר לו, אמנון, את-תמר אחות אבשלם אחי, אני אהב. ה. ויאמר לו יהונדב, שכב על-משכבך והתחל; ובא אביך לראותך, ואמרף אליו תבא נא תמר אחותי ותברני לחם ועשתה לעיני את-הבריה, למען אשר אראה, ואכלתי מידה. ו. וישכב אמנון, ויתחל; ויבא המלך לראותו, ויאמר אמנון אל-המלך תבוא-נא תמר אחתי ותלכב לעיני שתי לכבות, ואברה, מידה. ז. וישלח דוד אל-תמר, הפיתה לאמר: לכי נא, בית אמנון אחיך, ועשי-לו, הבריה. ח. ותלך תמר, בית אמנון אחיה--והוא שכב; ותקח את-הבצק ותלוש

(ותלש) ותלכב לעיניו, ותבשל את-הלכות. ט ותקח את-המשרת ותצק לפניו, וימאן לאכול; ויאמר אמנון, הוציאו כל-איש מעלי, ויצאו כל-איש, מעלי. י ויאמר אמנון אל-תמר, הביאי הבירה החדר, ואברה, מידך; ותקח תמר, את-הלכות אשר עשתה, ותבא לאמנון אחיה, החדרה. יא ותגש אליו, לאכל; ויחזק-בה ויאמר לה, בואי שכבי עמי אחותי. יב ותאמר לו, אל-אחי אל-תענני--כי לא-יעשה כן, בישראל: אל-תעשה, את-הנבלה הזאת. יג ואני, אנה אוליך את-חרפתי, ואתה תהיה כאתד הנבלים, בישראל; ועתה דבר-נא אל-המלך, כי לא ימנעני ממך. יד ולא אבה, לשמע בקולה; ויחזק ממנה ויענה, וישכב אתה. טו וישנאה אמנון, שנאה גדולה מאד--כי גדולה השנאה אשר שנאה, מאהבה אשר אהבה; ויאמר-לה אמנון, קומי לך. טז ותאמר לו, אל-אודת הרעה הגדולה הזאת, מאחרת אשר-עשית עמי, לשלחני; ולא אבה, לשמע לה. יז ויקרא, את-נערו משרתו, ויאמר, שלחו-נא את-זאת מעלי החוצה; ונעל הדלת, אחריה. יח ועליה כתנת פסים, כי כן תלפשו כנות-המלך הבתולות מעילים; ויצא אותה משרתו החוצה, ונעל הדלת אחריה. יט ותקח תמר אפר על-ראשה, וכתנת הפסים אשר עליה קרעה; ותשם ידה על-ראשה, ותלך הלך וזעקה. כ ויאמר אליה אבשלום אחיה, האמינון אחיך היה עמך, ועתה אחותי החרישי אחיך הוא, אל-תשיתי את-לבך לדבר הזה; ותשב תמר ושממה, בית אבשלום אחיה. כא והמלך דוד--שמע, את כל-הדברים האלה; ויחר לו, מאד. כב ולא-דבר אבשלום עם-אמנון, למרע ועד-טוב: כי-שנא אבשלום, את-אמנון, על-דבר אשר ענה, את תמר אחתו.

כג ויהי, לשנתיים ימים, ויהיו גזזים לאבשלום, בבעל חצור אשר עם-אפרים; ויקרא אבשלום, לכל-בני המלך. כד ויבא אבשלום, אל-המלך, ויאמר, הנה-נא גזזים לעבדך; ילך-נא המלך ויעבדיו, עם-עבדך. כה ויאמר המלך אל-אבשלום, אל-בני אל-נא גלך כלנו, ולא נכבד, עליך; ויפרץ-בו ולא-אבה ללכת, ויברכהו. כו ויאמר, אבשלום, ולא, ילך-נא אתנו אמנון אחי; ויאמר לו המלך, למה ילך עמך. כז ויפרץ-בו, אבשלום; וישלח אתו את-אמנון, ואת כל-בני המלך. כח ויצו אבשלום את-נעריו לאמר, ראו נא פטוב לב-אמנון ביני ואמרתי אליכם הכו את-אמנון והמתם אתו--אל-תיראו: הלא, כי אנכי צויתי אתכם--חזקו, והיו לבני-חיל. כט ויעשו נערי אבשלום, לאמנון, כאשר צוה, אבשלום; ויקמו כל-בני המלך, וירכבו איש על-פרדו--וינסו.

1 And it came to pass after this, that Absalom the son of David had a fair sister, whose name was Tamar; and Amnon the son of David loved her. 2 And Amnon was so distressed that he fell sick because of his sister Tamar; for she was a virgin; and it seemed hard to Amnon to do any thing unto her. 3 But Amnon had a friend, whose name was Jonadab, the son of Shimeah David's brother; and Jonadab was a very subtle man. 4 And he said unto him: 'Why, O son of the king, art thou thus becoming leaner from day to day? wilt thou not tell me?' And Amnon said unto him: 'I love Tamar, my brother Absalom's sister.' 5 And Jonadab said unto him: 'Lay thee down on thy bed, and feign thyself sick; and when thy father cometh to see thee, say unto him: Let my sister Tamar come, I pray thee, and give me bread to eat, and dress the food in my sight, that I may see it, and eat it at her hand.' 6 So Amnon lay down, and feigned himself sick; and when the king was come to see him, Amnon said unto the king: 'Let my sister Tamar come, I pray thee, and make me a couple of cakes in my sight, that I may eat at her hand.' 7 Then David sent home to Tamar, saying: 'Go now to thy brother Amnon's house, and dress him food.' 8 So Tamar went to her brother Amnon's house; and he was lying down. And she took dough, and kneaded it, and made cakes in his sight, and did bake the

cakes. 9 And she took the pan, and poured them out before him; but he refused to eat. And Amnon said: 'Have out all men from me.' And they went out every man from him. 10 And Amnon said unto Tamar: 'Bring the food into the chamber, that I may eat of thy hand.' And Tamar took the cakes which she had made, and brought them into the chamber to Amnon her brother. 11 And when she had brought them near unto him to eat, he took hold of her, and said unto her: 'Come lie with me, my sister.' 12 And she answered him: 'Nay, my brother, do not force me; for no such thing ought to be done in Israel; do not thou this wanton deed. 13 And I, whither shall I carry my shame? and as for thee, thou wilt be as one of the base men in Israel. Now therefore, I pray thee, speak unto the king; for he will not withhold me from thee.' 14 Howbeit he would not hearken unto her voice; but being stronger than she, he forced her, and lay with her. 15 Then Amnon hated her with exceeding great hatred; for the hatred wherewith he hated her was greater than the love wherewith he had loved her. And Amnon said unto her: 'Arise, be gone.' 16 And she said unto him: 'Not so, because this great wrong in putting me forth is worse than the other that thou didst unto me.' But he would not hearken unto her. 17 Then he called his servant that ministered unto him, and said: 'Put now this woman out from me, and bolt the door after her.'-- 18 Now she had a garment of many colours upon her; for with such robes were the king's daughters that were virgins apparelled.--And his servant brought her out, and bolted the door after her. 19 And Tamar put ashes on her head, and rent her garment of many colours that was on her; and she laid her hand on her head, and went her way, crying aloud as she went. 20 And Absalom her brother said unto her: 'Hath Amnon thy brother been with thee? but now hold thy peace, my sister: he is thy brother; take not this thing to heart.' So Tamar remained desolate in her brother Absalom's house. 21 But when king David heard of all these things, he was very wroth. 22 And Absalom spoke unto Amnon neither good nor bad; for Absalom hated Amnon, because he had forced his sister Tamar. 23 And it came to pass after two full years, that Absalom had sheep-shearers in Baal-hazor, which is beside Ephraim; and Absalom invited all the king's sons. 24 And Absalom came to the king, and said: 'Behold now, thy servant hath sheep-shearers; let the king, I pray thee, and his servants go with thy servant.' 25 And the king said to Absalom: 'Nay, my son, let us not all go, lest we be burdensome unto thee.' And he pressed him; howbeit he would not go, but blessed him. 26 Then said Absalom: 'If not, I pray thee, let my brother Amnon go with us.' And the king said unto him: 'Why should he go with thee?' 27 But Absalom pressed him, and he let Amnon and all the king's sons go with him. S 28 And Absalom commanded his servants, saying: 'Mark ye now, when Amnon's heart is merry with wine; and when I say unto you: Smite Amnon, then kill him, fear not; have not I commanded you? be courageous, and be valiant.' 29 And the servants of Absalom did unto Amnon as Absalom had

commanded. Then all the king's sons arose, and every man got him up upon his mule, and fled.

(15) שמואל ב פרק יח

א ויפקד דוד, את-העם אשר אתו; וישם עליהם, שרי אלפים ושרי מאות. ב וישלח דוד את-העם, השלשית ביד-יואב והשלשית ביד אבישי בן-צרויה אחי יואב, והשלשת, ביד אתי הגתי; ס ויאמר המלך אל-העם, יצא אצא גם-אני עמכם. ג ויאמר העם לא תצא, כי אם-נס ננוס לא-ישימו אלינו לב ואם-ימתו חצינו לא-ישימו אלינו לב--כי-עתה כמנו, עשרה אלפים; ועתה טוב, כי-תהיה-לנו מעיר לעזר (לעזור). ד ויאמר אליהם המלך, אשר-ייטב בעיניכם אעשה; ויעמד המלך, אל-יד השער, וכל-העם יצאו, למאות ולאלפים. ה ויצו המלך את-יואב ואת-אבישי ואת-אתי, לאמר, לאט-לי, לנער לאבשלום; וכל-העם שמעו, בצות המלך את-כל-השרים--על-דבר אבשלום. ו ויצא העם השדה, לקראת ישראל; ותהי המלחמה, ביצר אפרים. ז וינגפו שם עם ישראל, לפני עבדי דוד; ותהי-שם המגפה גדולה, ביום ההוא--עשרים אלה.

1 And David numbered the people that were with him, and set captains of thousands and captains of hundreds over them. 2 And David sent forth the people, a third part under the hand of Joab, and a third part under the hand of Abishai the son of Zeruiah, Joab's brother, and a third part under the hand of Ittai the Gittite. 3 And the king said unto the people: 'I will surely go forth with you myself also.' 4 But the people said: 'Thou shalt not go forth; for if we flee away, they will not care for us; neither if half of us die, will they care for us; but thou art worth ten thousand of us: therefore now it is better that thou be ready to succour us out of the city.' 5 And the king said unto them: 'What seemeth you best I will do.' And the king stood by the gate-side, and all the people went out by hundreds and by thousands. 6 And the king commanded Joab and Abishai and Ittai, saying: 'Deal gently for my sake with the young man, even with Absalom.' And all the people heard when the king gave all the captains charge concerning Absalom. 7 So the people went out into the field against Israel; and the battle was in the forest of Ephraim.

(16) שמואל ב פרק יט

כה ומפבשת, בן-שאול, ירד, לקראת המלך; ולא-עשה רגליו ולא-עשה שפמו, ואת-בגדיו לא כבס, למן-היום לכת המלך, עד-היום אשר בא בשלום. כו ויהי כי-בא ירושלם, לקראת המלך; ויאמר לו המלך, למה לא-הלכת עמי מפבשת. כז ויאמר, אדני המלך עבדי רמני: כי-אמר עבדך אחבשה-לי החמור וארפב עליה, ואלך את-המלך--כי פסח, עבדך. כח וירגל בעבדך, אל-אדני המלך; ואדני המלך כמלאך האלהים, ועשה הטוב בעיניך. כט כי לא היה כל-בית אבי, כי אם-אנשי-מנות לאדני המלך, ותשת את-עבדך, באכלי שלחןך; ומה-יש-לי עוד צדקה, ולזעק עוד אל-המלך. פ ל ויאמר לו המלך, למה תדבר עוד דברך; אמרתי--אתה וציבא, תחלקו את-השדה. לא ויאמר מפבשת אל-המלך, גם את-הפל יקח: אחרי אשר בא אדני המלך, בשלום--אל-ביתו.

25 And Mephibosheth the son of Saul came down to meet the king; and he had neither dressed his feet, nor trimmed his beard, nor washed his clothes, from the

day the king departed until the day he came home in peace. 26 And it came to pass, when he was come to Jerusalem to meet the king, that the king said unto him: 'Wherefore wentest not thou with me, Mephibosheth?' 27 And he answered: 'My lord, O king, my servant deceived me; for thy servant said: I will saddle me an ass, that I may ride thereon, and go with the king; because thy servant is lame. 28 And he hath slandered thy servant unto my lord the king; but my lord the king is as an angel of God; do therefore what is good in thine eyes. 29 For all my father's house were deserving of death at the hand of my lord the king; yet didst thou set thy servant among them that did eat at thine own table. What right therefore have I yet? or why should I cry any more unto the king?' 30 And the king said unto him: 'Why speakest thou any more of thy matters? I say: Thou and Ziba divide the land.' 31 And Mephibosheth said unto the king: 'Yea, let him take all, forasmuch as my lord the king is come in peace unto his own house.'